

מסכת מגילה

פרק ב

א. הזכיר את המגלה למפרע, לא יצא. קראה על פה, קראה מתרגומם, בכלל לשון, לא יצא. אבל קורין אותה ללווזות בלבד. ויהלווען ששם אשוריית, יצא:

ב. קראה סריגין, ומתרגמים, יצא. היה כתובה, דורשנה, ומגינה, אם כוון לבו, יצא. ואם לאו, לא יצא. היתה כתובה בסם, ובסקרה, ובគומוס ובקנקנותם, על הפיר ועל הדפתקא, לא יצא, עד שתהא כתובה אשוריית, על הספר ובדיין:

ג. בנו עיר שהלך לכרכז ובנו כרכז שהלך לעיר, אם עתיד לחזור למקוםו, קורא במקומו. ואם לאו, קורא עמלה. ומהיכו קורא אדם את המגלה ויוצא בה ידי חותמו, רבבי מאיר אומר, כלל. רבבי יהודה אומר, מאיש יהודי (אסתר ב ה). רבבי יוסף אומר, מאחר הדברים האלה (אסתר ג א):

ד. הִכְלָל כַּשְׁרֵין לְקַרְוֹת אֶת הַמְּגֻלָּה, חַוֵּץ מַתְּרֵשׁ, שׂוֹטָה, וַקְטָן. רַבִּי יְהוֹדָה מַכְשִׁיר בַּקְטָן. אֵין קוֹרֵין אֶת הַמְּגֻלָּה, וְלֹא מְלִין, וְלֹא טַבְלִין, וְלֹא מִזְין, וְכֵן שׂוֹמְרָת יוֹם כֶּנֶגֶד יוֹם לֹא תַּטְבֵּל, עַד שְׁתִינֵּז הַחֲמָה. וּכְלֹן שְׁעַשָּׂו מִשְׁעָלָה עַמוֹּד הַשְׁחָר, כְּשֶׁר:

ה. כָּל הַיּוֹם כְּשֶׁר לְקַרְיאַת הַמְּגֻלָּה, וְלְקַרְיאַת הַהְלָל, וְלַתְּקִיעַת שׂוֹפֵר, וְלַגְטִילַת לִוְלָב, וְלַחֲפֵלַת הַמּוֹסְפִּין, וְלַמּוֹסְפִּין, וְלַזְׁהִוִּי הַפְּרִים, וְלַזְׁהִוִּי הַמְּעִשָּׂר, וְלַזְׁהִוִּי יוֹם הַכְּפֹורִים, לְסִמְיכָה, לְשִׁחִיטה, לְתַנְפִּיה, לְהָגְשָׁה, לְקַמְּצָה וְלַקְטָרָה, לְאַלְיָקָה, וְלַקְבָּלָה, וְלַהֲזִינה, וְלַהֲשִׁקָּה סּוֹטָה, וְלַעֲרִיפַת הַעֲגָלָה, וְלַטְּהָרַת הַמְּצָרָע:

ו. כָּל הַלִּילָה כְּשֶׁר לְקַצְּרַת הַעֲמָר וְלַהֲקִיטָר חַלְבִּים וְאַבָּרִים. זֶה הַכָּלָל, ذָבֵר שְׁמִצּוֹת בַּיּוֹם, כְּשֶׁר כָּל הַיּוֹם. ذָבֵר שְׁמִצּוֹת בַּלְּילָה, כְּשֶׁר כָּל הַלִּילָה: